לקמן כ:], 3) [מוס' בכורות
 דף מא ע"ב ד"ה אי אמרח.
 ש"מ]:, ג) [לקמן כו:], ד) [לעיל
 יא: שבועות יא. בכורות יד: ערכין

ה.ן, ה) נעי׳ מוס׳ ערכין דף כ׳

ע"ב ד"ה אמר. ש"מן:, ו) ועי

על כירות דף יד: ד״ה הקדים. ש״מ]:, ז) מנחות מת: תוספתל ש״מ]:, ז) מנחות מת: תוספתל חזכרים פ״א ה״ב, א) [זברים קיב: חזולין פא. מעילה יב.], ע) בכורות

בא: נו. נו:, י) ומוספתא פ"ב ה"ג

ע"שו תוספתא דפסחים פ"ט ה"ח

ע"שן מוספתה לפסחים פ"ט ה"ח ע"ש, ל) [וע"ע תוס' ערכין כ: ד"ה אמרן, ל) [וע"ע תוספת מנחות מח: ד"ה אימיניה], מ) הוא גמרא ערוכה במס' זכחים

קיב: ובחולין גופה פריך מהך משנה. ל"ק,

הגהות הב"ח

(ה) גמ' א"ל ר' חייא בר אבין

לה' יוחנן נימא מגו: (3) רש"י לר' יוחנן נימא מגו: (3) רש"י ד"ה מדרב יהודה אמר רנ (דמתרעה) [דמתרעה]

דמתניתין מוכח דאמריגן

הגהות הגר"א

[א] גם' א"ה אדמשמע. נ"ל

וראן גבי מ"ה הדמממת. כ"ל האממית אדאמתים לל לעשר דכיון דאמתיים לל לעשי דכיון דילד חזי להקרנה קרב אשם נמעיק כו"ב:

[ב] שם ולד קרב. אשם ל"ג:
[ב] דש"י ד"ה ואת. מקדשה. ל"ל

:מקדשה

[דמתרצה]

יז א מיי׳ פ״ד מהלכות פסה״מ הלכה טו: הלכה טו: יח ב מיי פט"ו מהלי מעה"ק הלי ה ופ"ה מהלי ערכין

הלכה יד: ים ג מיי׳ פ״ד מהלכות פסה״מ הלכה כו: ב ד מיי פ"ו מהלכות בכורות הלכה יד וכת"ק:

מוסף רש"י

הקדיש זכר. איל זכר, ולהכי נקט רבא זכר דבעולה איירי רבא ונקבה לא חזיא לעולה וליכא למימר קדשה קדושה הגוף (פעיל יאה) דרובה דמייתו קרבן עולה מייתו ובבודות ידה, לדמירו. שימכלנו ויביה בדמיו עולה (שם). קדוש קדושת הגוף. הוא עלמו קדוש קדושת הגוף. הוא עלמו קדוש קדושת הגוף ויהרב עולה (שם) ואינו יכול סואיל והוא גופיה חזיא למוכרו הוחיל נוחות גופיה חזים לעולה והוא עלמו יקרב לעולה (לפיד יא:) דמיגו דנחתה ליה קדושת דמים נחתה ליה קדושת הגוף הואיל והוא חזי לגופיה הגוף הואיל והוא חזי לגופיה ואינו נמכר מאחר (עורבין ה.) וחיט נמכר מחחר שמקדשו והוא שמקדשו והוא עצמו לחקרבה אינו יוצא מידי מובח (שבועות יא.). והרי הוא כבכור. כלותר ובדכר היו על דין בכור, מה בכור קדוש לפני זמנו. שהרי קדושתו אודי שהרי קדושתו אודי שהרי קדושתו היו של דין בכור, מה בכור קדוש לפני זמנו. שהרי קדושתו מלחס (בכורות כא:).

שינויי נוסחאות מו כ׳ אלעזר וכנ״ל לממו מויים תן כ" ארעזר וכנ"ל נקמן (ש"ח) בן משום דאיכא שם עולה (ש"ח) גן דלא אקדשה לאמה קדוש בכורה כל"ל, ונ"צ בממיה (יעב"ץ) דן קדושת עולה אבל אשם כיון הדושת הגוף אי למ"ד למהום שהמותרות הולכים שם הולד הולד שהמותרות הוכנים שם הוכד הוקך קדיש ולד קדושת הגוף דמותרות לנדבת לבור אזלי אבל מפריש נקבה לאשם דליכא שם אשם על אמו אי נמי מותר אשם לא קרב אשם ולד נמי לא קדיש קדושת הגוף. (אינטריך) סד"א טעמא דרי אלעזר משום דקסבר כיון דאקדשיה אימיה קדושת דמים (אקדשיה נמי לולד) ולד נמי קדוש קדושת דמים ומיגו דקדיש קדושת קרושת דמים ותינו דקרים קרושת דמים קרושת הגוף נמי מחסת ליח דהם חזי, ואימת ה"נ א"כ כפלוג ר" אלעור במפריש נקבה לאשם ואנא אמינא כ"ש מפריש נקבה לעולה וילדה דאיכי שם עולה על דלמקום אמו א"ג משום דלמקום שהמותרות הולכות לשם הולד שהמותרות הונכות נשם הונד הולף. מ"כ מלאמי והיא בהרגמ"ה הולך. ע"כ מלאמי והיא בהרגמ"ה ו"ל (ש"מ) I גמי ל"א אמר מר מכשה למה לי רעיה והא נקבה לא חזיא לאשם קדושת דמים הוא דנחתא לה, אמר רב יהודה אמר רב כגון שהקדישה קדושת הגוף נהי דלא חזיא לאשם לשלמים מיהא הא חזיא, איכא דאמרי לה כהדין לישנא אמר רב יהודה אמר רב כגון שהקדים קדושת דמים ומיגו דנחתא לה קדושת דמים קדשה נמי קדושת הגוף אמר (רבא) רבה נמי קדושת הגוף אמר (רבא) למומו כם קרושת למים קרשה כמי קרושת הגוף ממר (רבה) רבה כו' (שיח) זן חזים למילתיה היינו מעמא מומל כו' (שיח) דן היינו טעמא מותח כרי (שיים) שן הייני טבמא כליל (שיים, שן הייני טבמא כליל (שיים בי 1 ליל בה ועיין נתן מחחל לה מנין עיים יו 7 ליל בה ועיין במסכת שבועות יול, דגרסינן אתר אביי והא מר הוא דאמר כרי והייני בר (נ"ק) יאלן רכא להבי דרב ההוא שיים יקל איל רב מייא בר ההוא ברי ליל שיים ברי לאל ערכה מייא בר אבא כל"ל (ישב"ץ) יגן יומן ל לר"ש מינו דנחתל לה קדושת דמים תיחות לה נמי (ש"ח) ידן א"ל ס"ל מ"ט דר"ש דקקבר כל מיני דלא חזי להקרבה לאלתר לא קדים קדושת הגוף ומנא

נקבה לעולה ראיכא שם עולה על אמו בו'. הכא לא מלינו לפרושי כלשון שני דרש"י דלעיל ולומר דתחילת הקדש האם לשם עולה הופרש שהרי מפריש נקבה לאשם נמי תחילת הקדש האם לשם אשם הופרש ולפי זה היה לנו לומר דבנה קרב באשם אלא דע"כ שאנו לריכין לפרש לשון ראשון של רש"י ולומר דאיכא שם עולה על אמו בעולת העוף ותימה דהיכי עביד פשיטא מיניה ועוד דלעיל פירשתי דעולת העוף על אמו לא מהני להכשיר הולד ונראה למורי לפרש דאיכא שם עולה על אמו דסוף יוו האם להיות דמיה לעולה לפיכך דין הולד ליקרב עולה כאמו אבל גבי נקבה לאשם אם יהרב הולד אשם לא יהיה כאמו שהרי ידחה האם מאשם ותהא דמי עולה ואין יחוה דין לחלק יש חילוק הולד מדין אמו ואע"ג דלעיל אסיק רבא גבי מפריש נקבה לפסחו דפליג ר"א ארישא פי׳ אם ילדה קודם הפסח ל וקרב הולד עלמו פסח אע"ג דסוף האם להיות שלמים היינו משום דמותר הפסח קרב שלמים וחשיב להו רבא בחד לא:

אמר רבי יוםי בר' חנינא ומודה רבי אליעזר. אע"ג דגכי מפריש

נקבה לעולה אמר דהולד עלמו יקרב עולה מפריש נקבה לאשם מודה הוא דאין בנה קרב אשם אף קודם כפרה: פשישא עד כאן לא קאמר רבי אליעזר התם אלא גבי מפריש

> אדמשמע זן ראין בנה קרב אשם לישמעינן דאין

בנה קרב עולה וכ"ש אשם. לפרש"י ה"פ ומה עולה לא הוי אע"ג דאיכא שם עולה על אמו בעולת העוף כל שכן דחשם לח הוי דליכח שם חשם על אמו ולפי׳ הרמ״ר ומה עולה לא הוי אפילו נתכפר אף על גב דקוף האם להיות עולה כ"ש דאשם לא הוי קודם כפרה דאין סוף האם להיות אשם

אס בנה קרב אשס: שמעון אומר תימכר שלא תימכר שלא במום. והא דלא פליג נמי רבי שמעון במפריש נקבה לעולה ולימא חימכר שלא במום לכן למאן דאית ליה בגמרא אליבא דר"ש דמפריש נקבה לעולה דוקא עושה תמורה אבל מפריש נקבה לאשם אינו עושה תמורה שפיר דלא פליג אעולה כמו אאשם דעולה יש לה קדושת הגוף טפי מאשם דעולה עושה תמורה ואין אשם עושה דעולה עושה המורה ואין אשם עושה ממורה אבל לר"ש בן יהודה דאית ליה אליבא דרי לא אליעזר ליז[אף לעולתו אין עושה חמורה וא"כ] במפריש נקבה לעולה נמי חימכר שלא במום נ"ל דפליג באשם וה"ה בעולה ותנא גבי אשם לאשמועינן

במפריש נקבה לעולה דאיכא שם עולה על אמו אבל גבי מפריש נקבה לאשם דליכא שם אשם על אמו אפילו רבי אליעזר מודה דלא קרב אשם אי לאו דאשמעינן הוה אמינא מעמא דרבי אליעזר לאו משום דשם עולה על אמו אלא משום דחזי ולד להקרבה והאי נמי הא חזי להקרבה קמ"ל [א] אי הכי ארמשמע לן ראין בנה קרב אשם נישמעינן ראין בנה קרב עולה והוא הדין לאשם אי אשמעינן עולה הוה אמינא עולה הוא דלא קרבה דלא מ אקדשה לאמה קדושה יו עוברה אבל אשם אימא ולד קרב אשם קמ"ל ₪: מתני' אהמפריש נקבה לאשם י תרעה עד שתסתאב ותימכר ויביא בדמיה אשם ואם קרב אשמו יפלו דמיו לנדבה 🌣ר' שמעון אומר תימכר שלא במום: גמ' חולמה לי תסתאב תימכר כיון דלא חזיא יו למילתא היינו מומא אמר רב יהודה אמר רב 🖪 היינו מעם דאמרינן מיגו דנחתא לה קדושת דמים נחתא יו נמי קדושת הגוף אמר יורבא זאת אומרת בהקדיש סזכר לדמיו ס קדוש קדושת הגוף איתמר הקדיש זכר לדמיו רב כהנא אמר קדוש קדושת הגוף רבא אמר אינו קדוש קדושת הגוף והדר ביה רבא יחיי לדרב כהנא מדרב יהודה אמר רב: ר"ש אומר תימכר שלא במום: יש א"ל רב חייא בר אבין לר' יוחנן (יי) מיגו דנחתא ליה קדושת דמים תיחות ליה נמי קרושת הגוף א"ל יחר' שמעון למעמיה דאמר כל מידי דלא חזי ליה לגופיה לא נחתא ליה קדושת הגוף דתניא "אשם בן

אלו קדשים פרק שלישי תמורה

ליכח שם חשם על חמו. דלח מלינו חשם נקבה הילכך לח חל עליה שם אשם: והאי נמי חזי להקרבה. וליקרב אשם: קמ"ל. דטעמיה דרבי יש אליעזר משום דאיכא שם עולה על אמו והא ליכא שם אשם על אמו: אי הכי. דטעמיה משום שם אמו הוא לישמעינן רבי יוסי בר"ח דאין בנה קרב עולה דליכא שם עולה על

אמו דאשם קרייה והוא הדין דידענא דלאשם לא קרב דהשתא ומה לעולה דאימיה לדמי עולה אזלא אמרי׳ דלא קרב לעולה לאשם דאימיה דלא היא ולא דמיה אזלי לאשם כ״ש דלא קרב: בותבר' סימכר שלה במום. דהוחיל ולא חזיא למילמיה מום גמור הוא זה ולא קדשה קדושת הגוף ותמכר מיד ם ותביא בדמיה אשם. ואע"ג דגבי מפריש נקבה לעולה לא פליג ר' שמעון דודאי בעיא מום התם הוא דאיכא שם עולה עלה בעוף אבל אשם נחבה לא מליכו לא והיינו מומא ולא קדשה אלא לדמי: גמ' נחסה לה נמי קדושת הגוף. להא מילתא דבעיא מום: ואם אומרת כו'. מדבעים מום וחף על גב כם דלדמי [ג] מקדשה אלמא קדשה קדושת הגוף למומיהו האי דלא אקרבה משום דאין אשם בא נקבה זאת אומרת הקדיש זכר לדמי עולה או אשם מיגו דנחתא ליה קדושת דמים נחתא ליה קדושת הגוף וכיון דאיהו גופיה חזי להקרבה קרב: מדרב יהודה אמר רב. (ב) דתרלה למתניתין דאמרינן מגו: כהן השם בן שתי שנים. השם גזילות ומעילות ושפחה חרופה דכתיב בהו איל (ויקרא ה, יט): אשם בן שנה. אשם נזיר ומלורע דכתיב בהו כבש (במדבר ו ויקראיד): כל עלמן איכן קדושין. כל עיקר אינן קדושין: מחוסר זמן וא"ר שמעון דקדיש. כדאמרינן בשחיטת חולין בפרק אותו ואת בנו (דף פא.) דקתני

שהיה רבי שמעון אומר כל הראוי

לבא לאחר זמן השוחטו בחוץ עובר

בלא תעשה יסו: בכור קדוש. ברחם

דהיינו לפני זמנו יח: **לעולחו**. עושה

ממורה דאיכא שם עולה עליה בעוף:

רבינו גרשום

רליכא שם אשם על אמו דלא אשכחן שם אשם על אמו (אשם אשכחן שם אשם על אמו (אשם נקבה): אלא משום דחוי ולד להקרבה. דזכר הוא והאי נמי ולד אשם דזכר הוא וחזי להקרבה ואימא ליקרב אשם להכי איצטריך למימר ומודה ר׳ אלעזר: אי הבי. דמשום הכי קאמר ומודה אמאי אשמעינן דאין בנה דאשם קרב אשם: נשמעינן ראין בנה קרב עולה. אע"ג דאיכא שם עולה על אמו נקבה והוא . הדין כ״ש דאין בנה קרב אשם דליכא שם אשם על אמו ואכתי יצטריך דאי אשמעינן דאין בנה הרב עולה באשם הוה אמינא י נולה הוא דלא קרב דלא אקדשיה דהא אקדשיה לאימיה לאשם קמ״ל דמודי רבי אלעזר דאין קרב אשם: ל"א פשיטא ע"כ לא אמר "י אלעזר דולד קרב אלא במפריש מרה לטולה דאי למ״ד משוח אשם על אמו ומותר אשם לא רר׳ אלעזר הוא דליקרב בנה קדשה אלא לדמים ומגו דקדש . קדושת דמים קדיש קדושת הגוף ונחתא ליה לולד דהא חזי דוכר הוא וליקרב להכי איצטריך ומודי

נקבה לעולה דאי למ״ד משום דאיכא שם עולה על אמו ואי משום דמותר עולה עולה אבל מפריש נקבה לאשם דליכא שם אםם על אמו ומווון אםם לא קריש קרב אשם ולד [נמי] לא קדיש לקרב ולא איצטריך למימר ומודה ר' אלעזר: איצטריך. סד"א טעמא אאשם משום (ובאשם נמי ליקרב) דקסבר כיון דאקדשה לאמיה קדושת דמים דאשם היינו חבתו ואשם לא קרב נקבה ולא רו אלעזר: ונימא הכי נמי. מגו ר׳ אלעזר: ונימא הכי נמי. מגו דקרושת דמים קדיש קדיש קדושת הגוף וליקרב: אם כן. יאית ליה האי סברא נפלוג ר' ולטזר רמפריש והרה לאשה נולה דהא איכא שם עולה על אמו אי נמי משום דלמקום כו׳.

אלא מדפליג כמפריש נקבה לעולה ולא פליג כמפריש נקבה לאשם ש"מ דמודי דאין בנה קרב אשם: (מתנ") ואם קרב אשם: שתנפר באחר נשמה מותר: יפלו דמ"ו של אשם נקבה לנודבת צבור לשופר לעולה: ר" שמעון אמר. כיון דהפריש נקבה שאינה קריבה הרי היא בכצל מום ותימכר לאלתר כלא רעייה: ואת אומרה, כיון דנקבה צריכה רעייה משום דאמרינן מנו כ"ש מפריש זכר לדמיו דכיון דחזי גופיה להקרבה מנו דקידיש קדושת דמים קדיש קדושת הגוף: מדרב יהודה אמר רב. דאמר רבא זאת אומרת ש"מ הדר ב"ה רבא: דלא חוד גופיה לקרבה לא נחתר מ"ל קדושת הגוף. והימכר שלא במום: ל"א כל ולא חזי להקרבה לאלתר לא קדיש קדושת הגוף. והימכר שלא במום: ל"א כל ולא חזי להקרבה לאלתר לא קדיש קדושת הגוף. והימכר שלא במום: ל"א כל ולא חזי להקרבה לאלתר לא קדיש קדושת הגוף. והביאו בן שנה הכא לאלתר (לא דוקא קאמר דהא) לא לאלתר ולא לאחר זמן לא חזי אלא אגב דקא בעי למימר אשם בן שתי שנים והביאו בן שנה הכא לאתרה (לאוד דוקא קאמר דהג) אל אלאתר ולא לאתרה ולא לאה אוא אנב דקא בעי למימה אשם בן שתי שנים והביאו בן שנה ומחוסר זמן לאלתר לא חזי לאחר זמן חזי קאמר הכא לאלתר: אשם בן שנה. כגון אשם נזיר ואשם מצורע דבן שנה הוא דכתיב בהו כבש: והביאו בן שתי שנים. דכבר קרוי איל: או אשם בן שתי שנים. כגון אשם גולות ומעילה דכתיב בהו איל: כל עצמו. היינו כל עיקר אינו קדוש דסבר כיון דלא חזי לגופיה לאשם להקרבה לא נחתא ליה קדושה: והא מחוסר זמן, דפחות מבן שמנות ימים ואמר ר׳ שמעון דקריש קדושת הגוף במס׳ זבחים בפרק אחרון (קיב:) דתנן השוחט אותו ואת בנו ומחוסר זמן קדשים בחוץ ר׳ שמעון אומר שני בלא תעשה דשחוטי חוץ שהיה ר׳ שמעון אומר כל הרארי לבוא לאחר זמן הרי הוא בלא תעשה ומדקאי בלא תעשה אלמא דקדיש קדושת

ענקן (שיים) לשן מעסה. מחוסר זמן כבש פחות מחזי ימים. לכלל (שיים) לון זמנו. וקרב בדמנו לאחר שמנה ימים (שיים) עון לסוף היים לא גדחית האם להיות דמיה לעולה דעולה כא נדכה לפיכך כוי לאמו ביומו אלג גני נקנה כו' ידמה האם מאם האין אשם בא נדבה ומהא דמי כי (שיים) לחן לאלק דין הולד מדין אמו (ציים) שלן מנס מילוק נמחק (שיים) לו לקדר שמעוך דבספריש נקבה לענולה אין עושה תמורה והא מנו משיים לא (שיים) לחן כש"ק, לסן סגוף אליבא דרבא ושמא (שיים) לחן לולה דאין טעון עיבור צורה אלא קדשי מזבח היינו (שיים) לחן בן שנה דהוי כמחוסר זמן אליבא דרבא ושמא לשמו (ציים) לחן לולה דאין טעון עיבור צורה אלא קדשי מזבח היינו (שיים) לחן בי שנה דהוי כמחוסר זמן שלא לשמו (ציים) לחן האם. ו"א דאשמועינן דאע"ג דאיכא תרי ריעותא כשר ע"יל (שיים) למן בפי אומו (שיים) מנות (ב. ש) של אל היינו טעמא במחוסר זמן משום דקדיש למחר דא"כ קשיא ליה אשם בן שנה. אמאי אמר כל עצמו אינו קדוש א הגוף: מחוסר זמן משום הדקדיש למחר דא"כ קשיא ליה אשם: אלא היינו שעמא במחוסר זמן השום דקדיש למחר דא"כ קשיא ליה אשם: אלא היינו שעמא במחוסר זמן היינו שעמא במחוסר זמן משום דקדיש למחר דא"כ קשיא ליה אשם: אלא היינו שעמא במחוסר זמן היינו שעמא במחוסר זמן משום דקדיש למחר דא"כ קשיא ליה אשם הלא כתיב ביה עברה כל עצמו אינו קדוש:

אמר רבא זאת אומרת כו'.והוא עצמו יקרב עולה ולא אמרינן ימכר לצוכי עולה ולא ירעה כמו המפריש נקבה לעולה דצריכה לרעיה ולא הוא עצמו כו' דמגו דנחתא כו' תוס': מעמא דר"ש במחוסר זמן דיליף ליה מבכור. תימה א"כ בן שתים והביא בן שנה נמי ליקדש רא הוא עצמו כיר הנגד החותא כיר חוסי: שקטא רו ש בשותם הפן ייכוף לירה בעבור. וזמה איך בן שונים והביא בן שנה נפי ליקדש דהיינו מוסרוס רומן, ואריד ילדא ילפינן מבכור ומעשר אלא מחוסר זמן שאין ראוי לשום קרבן כגון קודם ח' ימים ואותו ואת בנו תורים שלא הגיע זמנן אבל כן שנה דחוי לקרבונת אחרים מיגדע גרע כיון דחוי לעלמא וכאן דחוי. תוס: דוכ"ם "ו"ל ששימא ובי' וועמא דהיבי עביד פשימא מיניה. דהא לא אמרינן עד השתא אליבא דשום תנא או שום אמורא דמהני שם עולה בעולת העוף ואדרבה לעיל פריך בפשיטות א"ה נפלוג כו' ולא חייש לטעמא דעולת העוף: דום' ד"ה ר"ש אומר ובו' ותנא גבי אשם לאשמועינן ובו'. ס"א חידוש

מימרא דמניא והרגמ"ה 'ז"ל גרים לה (שים) עות צ"ל כשרים ויעב"ים) עות הדוש שאני (ש"ם) יות צ"ל לשנה הבאה אלא וכו' (ח"ב) יות והרב מנת לף ניתול מנול האיניה א"ב נית על היותה של קרי להיילי (מ"ה) יען ליל להייל (מ"ה) יען ליל נעסה הבאה למנו ליר (מ"ה) בזמנו להייל (מ"ה) בזמנו ליר (מ"ה) יען לר' אלעזר (מ"ה) ל מיתה ליר ובית להייל (מ"ה) לכל להייל (מ"ה) לכל להייל (מ"ה) לכל להייל (מ"ה) לכל להייל לשם לבן מנול להייל (מ"ה) לכל להייל לשם לבן במ"ד. ומה"ל לשם לבן במ"ד. ומה"ל לשם לבן במ"ד. ומה"ל לעולם בלא מום אלא קרבן נדבה סק"ל. ומה"ל ולא עלו לבעלים לשם חובה וצריכין להביא עוד חובתן סק"ל. ומה"ל כל לעולם בלא מום אלא קרבן נדבה סק"ל. ומה"ל ולא עלו לבעלים לשם חובה וצריכין להביא עוד חובתן סק"ל. ומה"ל כל עלמו (ש"מ) להן מעשה. מחוסר זמז כבש פחות מח' ימים. ככור (ש"מ) לון זמנו. וקרב בזמנו לאחר שמנה ימים (ש"מ) לון לסוף

אמר ר' יוםי בר' חנינא ומודה רבי אליעזר 🕫 במפריש נקבה לאשם דאין בנה קרב אשם פשיטא עד כאן לא קאמר רבי אליעזר אלא

שנה והביאו בן שתים בן שתים והביאו בן שנה יוו כשירה ולא עלו לבעלים לשם חובה ר' שמעון אומר יכל עצמן אינן קרושין והרי מחוסר זמן דלא חזי וא"ר שמעון ייס הקרוש שאני מחומר זמן דחזי למחר אי הכי אשם בן שתים והביאו בן שנה הא חזי יו לשנה אלא היינו מעמא דר"ש במחוסר זמן דיליף ליה מבכור יכרתניא ר' שמעון בן יהודה אמר משום רבי שמעון ימחוםר זמן נכנם לדיר להתעשר והרי הוא כבכור מה בכור קדוש לפני זמנו וקרב יש לאחר זמנו אף מחוסר זמן קדוש לפני זמנו וקרב לאחר זמנו ת"ר" המקדיש נקבה לעולתו

דאפילו הכי יפלו דמיו לנדבה: זאת אומרת הקדיש ובר דרמיו קרוש קרושת הגוף. ומימה למורי הר"ר שמואל מאי שנא ממקדיש לדמי נסכים דאמר בפ"ק דשבועות (דף יא.) דאינו קדוש קדושת הגוף לא ושמא י"ל דההיא דהתם אמיא כר"ש דאמר לקמן בסמוך דכל מידי דלא חזי לגופיה לא נחמא ביה קדושת הגוף ©: אשם בן שנה והביאו בן שתים בן שתים והביאו בן שנה כשר ודא עלו לבעלים לשם חובה. מימה בפרק הסכלת (מנחוס דף ממ:) מני פסול יחעובר צורתו ויצא לבית השריפה וי"מ דההיא דהתם אתיא כר" שמעון דאמר הכא דכל עצמן אינן קדושים ומיירי התם שהביאו ושחטו בעזרה והוי כשוחטים קדשי בדק הבית בפנים דפסול והא דפעי עיבור צורה לאהינו טעמא דלא ליחלפו בשאר קדשים פסולין דבעי עיבור צורה והרב ר' אפרים תירץ דהרא בשלא לשמו ומשום הכי כשר והחם מיירי בלשמו ודומיא מלינו בפרק בחרא דובחים (דף קיד:) דאמר מחוסר זמן בבעלים פטור פירוש אם שחטו בחוץ ואמר רב חלקיה בר טוביה עלה לא שנו אלא לשמו אבל שלא לשמו חייב משום שחוטי חוץ הואיל וחזי בפנים אלמא היכא דשחט אשם ^{נחש}לא לשמו ראוי לפנים הוא מיהו ק"ק כיון דהכא מיירי בשלא לשמו מאי איריא דלא עלו לבעלים לשם חובה משום דשינה בן שנה מבן שמי שנים מיפוק ליה דלא עלו משום דשלא לשמו הוא לישע"יל דהכא מיירי לאחר שניתק לרעייה והחם מיירי בלא ניתק והוי אשם פסול⁰: **והא** מחושר זשן דאא חזי ואשר ר"ש קדיש דגופיה. במסכת מו חולין לעופרק אותו ואת בנו (דף פא.) דקתני ר"ש אומר כל הראוי לבא לאחר זמן השוחטו בחוץ עובר בלא תעשה:

אך מחוסר זמן קדוש לפני זמנו וקרב לאחר זמנו. מימה דאימא בפ"ג דבכורות (דף כא): ונילף מקדשים דלא קדישי משמע דקדשים אינם קדושים במחוסר זמן ועוד דאמר בעלמא (זכמים דף יב.) לילה לקדושה יום להרצאה משמע דליל שמיני דוקא קדיש אבל מקמי הכי לא ויש לומר במחוסר זמן ועוד דאמר בעלמא (זכמים דף יב.) לילה לקדושה יום להרצאה משמע דליל שמיני דוקא קדיש אבל מקמי הכי לא ויש לומר דה"מ אם וכו"ן:

י ראפילו לר״ש דאמר תימכר שלא במום יפלו דמיה לנדבה דס״ד דלא מיקרי מותר אשם אלא מאשם דקדיש קדושת הגוף אבל מותר אשם שאין בו קדושת הגוף אימא דלא מיקרי מותר אשם קמ"ל לנדבה. גליון ואע"ג דאשם שמת או שכפרו בעלים אזיל לנדבה היינו שם שאך בן קורתו הדגף הציאה לא ניקף לחוד של של לי עדור. גירן הגל בי לאטם שבתו אם שבפור בבים היול עזבור הייבו בתחלת ההקדש דהיה ראוי להקרבה ולכך המהורג נכי קרב עולה, אבל המפריש נקבה לאשם כיון שאין ראוי להקרבה גם נתכפר סיד דלא יפל לנדבה. הריי זייל: תוכ' ד"ה אשם בן שנה וכו' והרב ר' אפרים תירץ. עי בהשמטות בסוף המסכת: תוכ' ד"ה אף מחוסר זמן ובו' אבל מקמי הכי. עי׳ בהשמטות בסוף המסכת: שם דילפינן ליה מבכור. וכן תירצו בתוס' זמהים קיד ב' (ד"ה היתר) ובבכורות כ"א ב' (ד"ה אף מחוסר זמן) תירצו בע"א: